

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. L.**
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hrubým
sídlem třída Míru 92, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

za účasti: **P. L.**
zastoupený advokátem JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D.
sídlem KVB advokátní kanceláře s.r.o., Teplého 2786, 530 02
Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 2. 5. 2018,
č. j. 32282/ODSH/2018-Sv,

takto:

- I. Rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 31. 1. 2018, č. j. HI5638/2018/SÚ a rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 2. 5. 2018, č. j. 32282/ODSH/2018-Sv, se pro nezákonnost **ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.253 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Jakuba Hrubého, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko ze dne 31. 3. 2018, č. j. HI5638/2018/SÚ, jímž byla podle ust. § 29 zákona č. 13/1997 Sb., zákona o pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) zamítnuta žádost žalobce o odstranění pevné překážky z kamenů umístěné v místě sjezdu z veřejné přístupové komunikace ležící na pozemku parc. č. X v kat. území Raná u Hlinska na pozemek parc. č. X v kat. území Raná u Hlinska. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:
2. Žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplatnil argumentaci, že zmíněná překážka je umístěna na sjezdu z veřejné účelové pozemní komunikace na pozemku parc. č. X v kat. území Raná u Hlinska, přičemž tento sjezd spočívá jen v úpravě povrchu pozemků v daném místě a je tak součástí zmíněné účelové pozemní komunikace. Žalobce rovněž odkázal i na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 A 175/2011-34, ve kterém tento soud dospěl k závěru, že „podle krajského soudu proto z ust. § 14 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích nelze dovodit, že sjezd nemůže být součástí účelové komunikace“. Žalovaný opomenul skutečnost, že v dané věci byl dán i souhlas vlastníka účelové pozemní komunikace s jejím veřejným užíváním, který se vztahuje i na zmíněný sjezd, když původní vlastník Z. M., souhlasil i se zřízením sjezdů na pozemek žalobce a dal i souhlas s veřejným užíváním zmíněné účelové pozemní komunikace. Žalovaný tuto skutečnost, kterou dokládal žalobce ve správním řízení písemným prohlášením Z. M. ze dne 17. 8. 2017, „zcela ignoroval“. Právní posouzení na straně žalovaného v otázce, zda sjezd je či může být součástí účelové pozemní komunikace, je nesprávné a vnitřně rozporné, žalovaný vyšel ze skutkového stavu jako by zde žádný souhlas udělen nikdy nebyl, ačkoliv ve spisu je založen doklad (zmíněné prohlášení Z. M.) o udělení zmíněného souhlasu s užíváním předmětné komunikace a sjezdu, na němž byla umístěna pevná překážka. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci, která obhajuje jeho právní závěry obsažené v žalovaném rozhodnutí a dále v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Osoba zúčastněná na řízení P. L. ve vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu zamítl, přičemž v něm uvedla polemiku s názorem žalobce k problematice sjezdu jako součásti věci a zpochybnila „relevanci“ souhlasu s užíváním sjezdu daného dřívějším vlastníkem.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

6. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou spornými následující rozhodné skutečnosti:
7. Žalobce podal návrh na zahájení řízení o odstranění pevné překážky na pozemní komunikaci podle ust. § 29 zákona o pozemních komunikacích dne 19. 7. 2017, přičemž předmětem žádosti bylo odstranění pevné překážky z kamenů umístěné v místě sjezdu z veřejné přístupové komunikace ležící na pozemku u parc. č. X v kat. území Raná u Hlinska. Tato veřejně přístupná účelová komunikace, jejíž existence nebyla žádným z účastníků správního řízení zpochybněna, je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, tj. P. L., přičemž nezcementovaný sjezd z této účelové komunikace na pozemky ve vlastnictví žalobce, tj. parc. č. X a X v kat. území Raná u Hlinska, na kterém se uvedená překážka nachází, je rovněž v jeho vlastnictví. Zmíněná žádost byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně zamítnuta a žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a zamítl odvolání žalobce. Oba správní orgány vycházely ze závěru, že uvedená překážka je umístěna na sjezdu ze zmíněné účelové komunikace, který však není její součástí. Správní orgány vycházely ze skutečnosti, že podle § 14 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích nejsou součástí ani příslušenstvím dálnice, silnice a místní komunikace sjezdy nebo nájezdy na sousední nemovitosti, když podle nich tento závěr lze aplikovat i v případě účelových komunikací. Nosný důvod žalovaného rozhodnutí vychází z ust. § 10 odst. 1, věty druhé, zákona o pozemních komunikacích, podle něhož přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací a právě sjezd je takovým přímým připojením sousedních nemovitostí na zmíněnou účelovou komunikaci. Oba správní orgány vycházely ze skutečnosti, že se jedná o přímé napojení sousedních nemovitostí ve vlastnictví žalobce na zmíněnou účelovou komunikaci (což žádný z účastníků správního řízení nespороval), přičemž toto napojení, tj. sjezd, neslouží pro napojení dalších nemovitostí tak, aby se dala dovodit existence účelové komunikace. Žalovaný k tomu uvedl, že *„Podle ust. § 10 zákona o PK pozemní komunikace lze navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací.“* Tímto přímým připojením je i zmíněný sjezd, proto žalovaný dospěl k závěru, že právě s odkazem na zmíněné ustanovení zákona o pozemních komunikacích ten nemůže být účelovou komunikací. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí podpořil svůj závěr odkazem na ochranu vlastnického práva s tím, že vzniklou situaci je možné řešit nikoliv aplikací veřejného práva, ale instituty soukromého práva, tj. např. zřízením věcného břemene, dohodou o pronájmu, eventuálně je možné obrátit se na civilní soud s žalobou na zřízení nezbytné cesty dle § 1029 a násl. občanského zákoníku.
8. V projednávané věci je zcela klíčovou otázkou posouzení sjezdu z veřejně přístupné účelové komunikace na sousední pozemek z hlediska, zda sjezd může či nemůže být účelovou komunikací nebo její součástí. Podle názoru krajského soudu nelze hledat odpověď na tuto otázku v ust. § 14 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož součástí ani příslušenstvím dálnice, silnice a místní komunikace nejsou mimo jiné sjezdy nebo nájezdy na sousední nemovitosti. Toto ustanovení se totiž vztahuje pouze na dálnice, silnice a místní komunikace, nikoliv na účelové komunikace, přičemž toto ustanovení souvisí se skutečností, že na rozdíl od účelových komunikací zákon o pozemních komunikacích výslovně uvádí v § 12, co může být konkrétně součástí a příslušenstvím dálnice, silnice a místní komunikace. Z tohoto taxativního výčtu, uvedeném v § 12 zákona o pozemních komunikacích, nelze dovodit, že by sjezdy nebo nájezdy

mohly být součástí těchto jiných než účelových komunikací, což navíc zákonodárce ještě upřesnil a konkretizoval v ust. § 14 odst. 2 citovaného zákona. Významem této právní úpravy je mimo jiné i vymezení míst, na kterých vlastník dálnice, silnice a místní komunikace nemusí zajišťovat údržbu, opravy a prohlídky, tj. zajišťovat její správu (§ 9 odst. 3 citovaného zákona). K tomu je třeba poznamenat, že vlastníkem dálnic a silnic I. třídy je stát, vlastníkem silnic II. a III. třídy je kraj, na jehož území se silnice nacházejí a vlastníkem místních komunikací je obec, na jejímž území se místní komunikace nacházejí, tedy konkrétní subjekty, když vlastníkem účelových komunikací je právnická nebo fyzická osoba (§ 9 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Právní úprava obsažená v ust. § 14 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích tak nemůže být podle názoru krajského soudu oporou pro závěr, že sjezd nebo nájezd na sousední nemovitosti je součástí účelové komunikace.

9. Stěžejním důvodem pro zamítnutí zmíněné žádosti, ze kterého vycházely správní orgány, byla právní úprava obsažená v § 10 odst. 1, věta druhá zákona o pozemních komunikacích.
10. Podle ust. § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích pozemní komunikace lze navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací.
11. V právní literatuře a v rozhodovací praxi soudů lze rozlišit dva protichůdné názory. Jeden zastává názor, že sjezd nebo nájezd z účelové komunikace jako přímé připojení na sousední nemovitost dle § 10 odst. 1, věty druhé, není účelovou komunikací, z druhého pak vyplývá, že tuto možnost nelze vyloučit. Tak např. v komentáři k zákonu o pozemních komunikacích, jehož spoluautorem je jeden z tvůrců návrhu zákona o pozemních komunikacích (Fastr, P., Čech, J., Zákon o pozemních komunikacích s komentářem a prováděcími předpisy, nakladatelství LINDE Praha, a.s., rok 2007, strana 28) se uvádí, že „případ, kdy jde o „přímé připojení“ (tedy sjezd nebo nájezd) a kdy již jde o křižovátku (tj. připojení nemovitosti účelovou komunikací), musí podle konkrétní situace (zejména vzdálenosti) rozhodnout silniční správní úřad“. Z toho lze dovodit, že za „přímé připojení“ lze považovat tedy i sjezd a lze tak aplikovat § 10 odst. 1 větu druhou, což vede k závěru, že sjezd jako přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací. Z judikatury pak lze uvést např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 9. 2015, č. j. 30 A 76/2014-116, podle něhož „za nesprávné však nepovažuje (tj. zmíněný krajský soud – poznámka soudu) ani závěry správních orgánů, že se v případě dané věci jedná o sjezd, tedy o přímé napojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Tedy ani z tohoto důvodu nemůže být předmětná přístupová cesta veřejně přístupnou účelovou komunikací.“
12. Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 40/2015-24, uvádí na straně 4 tento závěr: „Bez ohledu na vše shora uvedené nelze opomíjet ani § 10 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích, dle kterého přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací. Ze situačních fotografií lze usuzovat na existenci cesty na pozemku parc. č. 793/22, nicméně tato cesta, jak bylo výše řečeno, vede podél ostatních pozemků. Z fotografií není patrné žádné větvení u pozemku parc. č. 784. Pokud tedy existuje na pozemku parc. č. 793/22 veřejně přístupná účelová komunikace vedoucí podél sousedících pozemků, tak napojení pozemku parc. č. 784 může být pouze připojením na tuto

komunikaci. V takovém případě se nemůže jednat o samostatnou veřejně přístupnou účelovou komunikaci a žalovaný by se musel opětovně vypořádat se zásahem, který představuje vysazení obou stromů.“

13. Na druhé straně však existují opačné názory, z nichž lze vyvodit, že ust. § 10 odst. 1 věta druhá zákona o pozemních komunikacích nebrání posoudit sjezd nebo nájezd jako účelovou komunikaci.
14. Např. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 22 A 175/2011-34 vyslovil závěr, že *„Věta druhá ust. § 10 odst. 1, která zní: „Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací“ se podle názoru krajského soudu vztahuje toliko na ty případy, kdy k připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není zapotřebí sjezdu, neboť nemovitost bezprostředně přiléhá k pozemní komunikaci.“*
15. V odborné právní literatuře pak tento druhý názor v podstatě lze opřít o následující závěr, uvedený v časopise Právní rozhledy č.4/2016, podle něhož: *„Velkým zdrojem nedorozumění při výkladu § 10 PozKom je jeho předmět regulace. Cílem je upravit pouze a výhradně jen „místo styku“ dvou pozemních komunikací, resp. pozemní komunikace s jinou cestou. Obsahem úpravy je tedy rozlišení dvou typů či forem bodu kontaktu (křižovatky a nájezdů) a stanovení jejich parametrů. Právě proto, že nároky na provedení křižovatek jsou vyšší než nároky na nájezdy, tak prováděcí vyhláška ukládá napojení formou pouhého sjezdu či nájezdu i v některých případech, kde jde o připojení dopravně nevýznamné či málo frekventované účelové komunikace ke komunikaci vyšší kategorie, jak jsem vyložil výše. Největším zdrojem zmatku v tomto směru je však sám text zákona, který v § 10 odst. 1 větě druhé tvrdí, že „Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací“.*
16. *Ve skutečnosti však toto pravidlo platí pouze ve vztahu k určení formy připojení – sousední nemovitá věc se tedy na pozemní komunikaci přímo připojuje nájezdem, nikoliv křižovatkou a to i v případě, kdy cesta, jejímž prostřednictvím je sousední nemovitá věc přímo připojena, naplňuje znaky účelové komunikace. Dosah citované věty je tudíž omezen předmětem regulace § 10 PozKom. Otázku, zda samotná cesta, která nemovitou věc napojuje, je skutečně účelovou komunikací, či jen cestou bez veřejno-právního režimu, je třeba posoudit autonomně podle jiných ustanovení zákona (zejména § 2 a § 7 PozKom) a v souladu s požadavky judikatury.*
17. *Jaký je tedy skutečně normativní význam citované věty? Jde o to, že obecné pravidlo pro určité formy připojení (obsažené v § 10 odst. 1 větě první PozKom) selhává v případě, kdy má být jediná sousední nemovitost připojena na určitou pozemní komunikaci prostřednictvím účelové komunikace. Taková situace může nastat zejména u staveb, jež mají být po svém vybudování přístupné veřejnosti (kromě příkladu uvedených výše může jít např. o motoresty či benzínové stanice). V těchto případech bychom nedokázali podle obecného pravidla spolehlivě určit, zda se připojení má provést formou křižovatky (neboť půjde o vyústění účelové komunikace na jinou pozemní komunikaci, tedy o připojení pozemních komunikací navzájem), nebo zda má mít formu nájezdu (neboť půjde zároveň o připojení sousední nemovitosti). Věta druhá tento překryv řeší ve prospěch nájezdu. Vhodnější by nicméně byla formulace, že: „Přímé připojení sousední nemovité věci na pozemní komunikaci není křižovatkou“, resp. že „přímé připojení sousední nemovité věci na pozemní komunikaci se pro účely připojování nepovažuje za pozemní*

komunikaci.“ (Černín, K., Právní rozhledy 4/2016, strana 129). Je třeba poznamenat, že přestože se v tomto odborném článku hovoří jen o nájezdu jako o formě přímého připojení, tak nepochybně se tento závěr vztahuje i na sjezdy.

18. Krajský soud považuje uvedený druhý názor za správný, když je třeba vycházet ze skutečnosti, že celý § 10 zákona o pozemních komunikacích se týká připojování pozemních komunikací, ostatně jak je toto ustanovení přímo v zákoně o pozemních komunikacích označeno. Nutno jen předeslat, že krajský soud za správný nepovažuje jen důvod, o který opřel Krajský soud v Ostravě ve výše citovaném rozsudku názor, že sjezd může být účelovou komunikací, tj. že věta druhá ust. § 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích se *„vztahuje toliko na ty případy, kdy k připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není zapotřebí sjezdů, neboť nemovitost bezprostředně přiléhá k pozemní komunikaci.“* Za přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci přece nelze považovat pouze případy, kdy nemovitost bezprostředně přiléhá k pozemní komunikaci (tedy zřejmě podle zmíněného názoru krajského soudu, když není pozemní komunikace napojena na sousední nemovitost sjezdem či nájezdem), ale za toto přímé připojení lze považovat nepochybně i připojení sousední nemovitosti na účelovou komunikaci prostřednictvím sjezdů či nájezdů, přičemž za takové přímé připojení nelze považovat křížovátku. Krajský soud nevidí účel v tomto zdůvodnění, tj. proč by zákonodárce stanovil právě v případě, kdy nemovitost bezprostředně přiléhá k pozemní komunikaci, že v takovém případě toto připojení nemůže být účelovou komunikací. Ostatně bližší odůvodnění tohoto názoru není obsaženo ani v citovaném rozsudku.
19. Správný závěr k tomuto druhému názoru lze spatřovat ve shodě se závěry uvedenými ve zmíněném článku, který se týká připojení na pozemní komunikaci (Právní rozhledy 4/2016, strana 129), tedy v předmětu právní regulace zakotveném v § 10 zákona o pozemních komunikacích. Navíc je třeba poukázat i na ust. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Sjezd a nájezd nepochybně k takovému účelu je určen, přičemž pro jeho posouzení, tj. zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, nelze hledat v ust. § 10 citovaného zákona, ale v ust. § 7 ve spojení s § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
20. Krajský soud proto nevidí důvod, proč by sjezd nemohl být považován za veřejně přístupnou účelovou komunikaci, tedy naopak nepovažuje závěr správních orgánů o tom, že sjezd nemůže být účelovou komunikací, za správný.
21. Krajský soud dospěl k závěru, že byl dán důvod pro zrušení zmíněných rozhodnutí správních orgánů pro jejich nezákonnost, když správní orgány vycházely z nesprávného právního názoru o tom, že sjezd nemůže být považován za účelovou komunikaci. K tomu je ale třeba poznamenat, že toto byl jediný důvod pro zrušení obou rozhodnutí, když jím naopak nemohl být názor žalobce, že správní orgán I. stupně *„zcela ignoroval“* existenci souhlasu původního vlastníka, pana Z. M., se zřízením sjezdu na pozemek žalobce a jeho souhlas s veřejným užíváním veřejně přístupné účelové komunikace. Existence tohoto souhlasu je totiž předpokladem pro závěr o existenci účelové komunikaci pouze v případě, když by správní orgány nedospěly k závěru, že zákon o pozemních komunikacích vůbec vylučuje možnost, aby sjezd byl považován za účelovou komunikaci. V projednávané věci

správní orgány vycházely právě z tohoto (nesprávného) závěru, tedy že zejména z ust. § 10 odst. 1, věty druhé vyplývá, že sjezd nemůže být považován za účelovou komunikaci, proto se již vůbec nemusely v takovém případě zabývat existencí zmíněného souhlasu původního vlastníka se zřízením sjezdu na pozemek žalobce a s veřejným užíváním veřejné účelové pozemní komunikace. Protože však zmíněný nosný důvod rozhodnutí správních orgánů nebyl zákonný, jak soud již výše uvedl, v dalším řízení posoudí danou věc z hlediska těch zákonných předpokladů existence účelové komunikace na zmíněném sjezdu, které jednak stanoví platná právní úprava § 2 odst. 1 a § 7 zákona o pozemních komunikacích a dále bude vycházet i z příslušné judikatury správních i civilních soudů vztahující se k dané problematice, tedy např. je třeba zjistit, zda byl dán souhlas vlastníka pozemku, na kterém se sjezd nachází, s jeho užíváním jako pozemní komunikace (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1173/2005, z rozsudků NSS lze uvést např. ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66 atd.). Tuto otázku je totiž třeba posoudit jako předběžnou otázku v řízení o odstranění překážek z účelové komunikace (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128).

22. Zároveň je třeba konstatovat, že krajský soud v tomto soudním řízení nemůže nahrazovat činnost správních orgánů, tedy posuzovat, zda jsou dány všechny předpoklady stanovené právními předpisy a příslušnou judikaturou pro splnění předpokladu existence veřejně přístupné účelové komunikace na zmíněném sjezdu, tedy krajský soud jen v dané věci mohl rozhodnout, že se obě rozhodnutí ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3 a 4 s.ř.s.).
23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalobce měl právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému, náklady řízení zahrnují zaplacení soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na vydání předběžného opatření ve výši 1 000 Kč. Dále odměnu a paušální náhradu za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a vyjádření k návrhu na zrušení předběžného opatření), tedy 3 x 3 100 Kč a 3 x 300 Kč, k tomu 21 % DPH z této odměny a náhrady, celkem tedy 15.253 Kč (§ 60 odst. 1 s.ř.s., § 3, 7, 9, 11, 12, 13, 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 3. října 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu